

Sunnuntai 6.7.2014
Päätösseurat 14:00
Kalle Hiltunen

”Jeesus sanoi Simonille: ’Souda vene syvään veteen, laskekaa sinne verkkonne.’ Tähän Simon vastasi: ’Opettaja, me olemme jo tehneet työtä koko yön emmekä ole saaneet mitään. Mutta lasken vielä verkot, kun sinä niin käsket.’ Näin he tekivät ja saivat saarretuksi niin suuren kalaparven, että heidän verkkonsa repeilivät. He viittoivat toisessa veneessä olevia tovereitaan apuun. Nämä tulivat, ja he saivat molemmat veneet niin täyteen kalaa, että ne olivat upota. Tämän nähdessään Simon Pietari lankesi Jeesuksen jalkoihin ja sanoi: ’Mene pois minun luotani, Herra! Minä olen syntinen mies.’” (Luuk. 5:4-8.)

Tänä viikonloppuna olemme täällä avoimen taivaan alla kääntyneet Vapahtajamme puoleen. Näiden juhlien tunnus on kääntänyt ajatuksia ja odotuksia kohti ikuisen Jumalan ainoaa Poikaa, kohti syntien sovittajaa, kohti armon ja rakkauden tuojaa. Mitä moninaisimpiin vaivoihin, puutteisiin ja ahdistuksiin on rukoiltu Armon ruhtinasta saapuvaksi. Ajatusten, veisaamisen, hiljentymisen, hartauden harjoittamisen, kaikenlaisen hurskauden verkkoja on heitelty Jumalan armon vesille siinä toivossa, että saaliiksi tulisi se kaikkein arvokkain vonkale, Ihmeellinen Neuvontuoja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Ruhtinas.

Miten on? Onko tullut saalista? Onko rukouksiin vastattu? Ovatko verkot täyttyneet vastauksista? Onko Kristus saapunut juuri sinun puutteeseesi ja ahdistukseesi? Vai täytyykö jälleen kerran tyytyä korkeintaan sanallisesti runsaaseen kalavalheeseen?

Niin monta kertaa puutteessa ja vaivassa me toivomme ja rukoilemme Jumalan kosketusta. Niin monta kertaa me pimeässä yössämme suuntaamme ajatuksemme, toiveemme ja rukouksemme ikiaikaista valontuojaa kohti, jotta ahdinkoihimme, pelkoihimme ja kysymyksiimme tulisi vastauksia, lohdutusta ja turvaa. Pietarin tavoin kalastamme, teemme työtä koko yön.

Mutta kuinka valmiita olemme siihen, että toiveemme todella toteutuisi – että Kristus todella tulisi? Kuinka valmiita olemme menemään tai joutumaan niihin syviin vesiin, missä Getsemanen ja Golgatan ruhtinas antaa kokonaan itsensä häntä kaipaavalle? Pietari sai toivomansa saaliin, kun Mestari käski hänen heittää verkot syvään veteen. Saalis oli niin valtava, että verkot repeilivät ja veneet olivat upota.

Se saalis, jota me rukoustemme ja ajatustemme verkoilla tavoittelemme, majailee kaikista syvimmissä ja pimeimmissä vesissä. Tuo saalis ei täytä ajatuksissamme ja rukouksissamme toivomaamme, vaan repii riekaleiksi ajatustemme verkot. Kun ihminen todella kohtaa Jumalan ainokaisen Pojan kirkkaudessaan ei siinä pysy ehjänä hänen ajatustensa ja toiveittensa verkot, joilla hän tuota armon tuojaa on totisesti kalastellut. Sillä ei Jumalan rakkaus, kirkkaus, vanhurskaus, armo, koko hänen täyteytensä ole niin mitättömän pieni, että se mahtuisi meidän ajatuksiimme. Hän on niin paljon armollisempi, niin paljon kirkkaampi, että ei ihminen voi pienuudessaan kuin pakahtua ja verkot voivat vain revetä.

Kun Pietari kohtasi Vapahtajan, hänen oli sanottava: ”Mene pois minun luotani, Herra! Minä olen syntinen mies”. Kun Jumala todella tulee tähän hetkeen, kun verkot todella alkavat revetä, ei ihminen voi muuta kuin todeta oman riittämättömyytensä ja puutteellisuutensa. ”Mene pois, minä olen syntinen.” Ei ollut Pietarilla varaa muuta kuin tunnustaa olevansa jotain aivan muuta kuin se pyhyys, mikä Jumalasta loistaa. Ei ollut Pietarilla varaa pitää itseään riittävän kykenevänä, hyvänä ja pyhänä kohtaamaan Jumalan kirkkauden. ”Mene pois, minä olen syntinen.”

Me täällä juhlakentällä, koko kirkkomme, koko kansakuntamme, koko maailma ei kaipaa mitään muuta enemmän kuin sitä, että Kristus tulee. Ei kuitenkaan siten, että toiveemme täytyisivät, ei siten miten ajattelemme sen tapahtuvan, vaan siten että verkot repeytyvät, siten ettemme kestä. Sillä voisiko olla mitään parempaa tässä riitelevässä ja toisten yläpuolelle asettumista täynnä olevassa maailmassamme kuin, että sydämestämme näkisimme pyhyytemme riittämättömyyden ja oman pienuutemme, ettei kukaan pyrkisi toisen yläpuolelle ja alistamaan toista? Sillä juuri silloin, kun omaa pienuutta ei tunnusteta, toinen nähdään surkeaksi ja mitättömäksi. Voisiko mikään muu kuin totinen oman pienuuden tunto olla väkevämpi todistus Kristuksen voimasta kirkossamme, minkä maailma usein näkee vain omahyväisten ja ainaisesti keskinäisestä paremmuudesta riitelevien ihmisten kerhona?

Kallis herättäjäjuhlavieras, jos tällä juhlakentällä, rukouksen ja hiljentymisen paikalla ei ole rukouksiisi tullut vastausta, ei ahdistuksiisi helpotusta eikä kysymyksiisi vastauksia – jos et lähde täältä yhtään sen pyhempänä, vaan entistä suuremman pienuuden tunnon vaivaamana, sinä olet autuas. Jos voit sydämestäsi vain sanoa, ”minä olen syntinen”, niin olet onnellinen. Olet ollut Pietarin tavoin Mestarin kanssa kalassa. Tämä Mestari ei tullut maailmaan parantamaan terveitä, vaan sairaita. Hän sanoo: Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.

